

گزارش نهایی طرح تحقیقاتی

دانشکده بهداشت

عنوان طرح

روشی جهت ارزیابی حداکثر اکسیژن مصرفی به منظور تعیین توانایی نوع کار در بین دانشجویان
فوریت‌های پزشکی

مجری :

دکتر سکینه ورمزیار

چکیده

مقدمه: حداکثر اکسیژن مصرفی، حداکثر نرخ اکسیژن انتقالی ماهیچه‌ها را نشان می‌دهد که در بسیاری از موارد برای سنجیدن تناسب بین فرد با کار مورد نظر، مورد قبول می‌باشد. با توجه به این که فوریت‌های پزشکی از جمله مشاغل مهم، سخت و در موقعیت‌های اضطراری می‌باشد، افرادی با توانایی و آمادگی جسمانی بالایی برای شغل مورد نظر را می‌طلبند. لذا هدف مطالعه‌ی حاضر ارزیابی حداکثر اکسیژن مصرفی به منظور تعیین توانایی نوع کار در بین دانشجویان فوریت‌های پزشکی شهر قزوین در سال 2015 بود.

روش کار: این مطالعه، توصیفی – تحلیلی و از نوع مقطعی است که در بین 36 نفر از دانشجویان داوطلب رشته‌ی فوریت‌های پزشکی شهر قزوین در سال 2015 انجام شد. برای اجرای این مطالعه پس از هماهنگی لازم، پرسشنامه‌های سلامت و ویژگی‌های دموگرافیک توسط شرکت‌کنندگان تکمیل سپس افراد با آزمون پله ACSM مورد ارزیابی قرار گرفتند. تجزیه و تحلیل داده‌ها با Spss نسخه 18 و آزمون‌های یو من ویتنی، کروسکال والیس و ضریب همبستگی پیرسون انجام پذیرفت.

یافته‌ها: میانگین حداکثر اکسیژن مصرفی افراد مورد مطالعه، 3.15 ± 0.50 لیتر بر دقیقه برآورد شد. 91.7٪ دانشجویان فوریت‌های پزشکی، از لحاظ حداکثر اکسیژن مصرفی و در نتیجه توانایی انجام کار سنگین و خیلی سنگین، به‌طور مناسب انتخاب شدند. میانگین حداکثر اکسیژن مصرفی به‌وسیله‌ی تست‌های یومن ویتنی و کروسکال والیس با گروه‌های سنی ($P < 0.05$) و وزنی ($P < 0.001$) دارای ارتباط معنادار بود. بین حداکثر اکسیژن مصرفی با وزن و شاخص توده‌ی بدنی، همبستگی مثبت و معنادار وجود داشت ($P < 0.001$).

بحث و نتیجه‌گیری: نتایج مطالعه‌ی حاضر نشان داد که متغیرهای دموگرافیک وزن و شاخص توده‌ی بدنی از عوامل تاثیرگذار در تعیین حداکثر اکسیژن مصرفی هستند به‌طوری‌که بیش‌تر دانشجویان توانایی انجام کارهای سنگین و خیلی سنگین را داشتند. بنابراین افراد با توانایی انجام کار متوسط، برای شغل فوریت‌های پزشکی مناسب نیستند.

کلید واژه‌ها: حداکثر اکسیژن مصرفی، فوریت پزشکی، آزمون پله